

EA: — De la un timp... mă tot lasă în urmă!

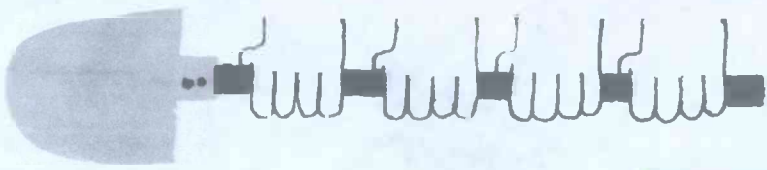
URZICA

ANUL XXII • 30 IUNIE 1970 • 16 PAG. • 1,50 LEI

12

**NOUL CONCURS
UMORISTIC AL
URZICII
„ILUSTRATE
DIN CONCEDIU“**

(AMĂNUNTE ÎN PAG. 15)



Colectivelor care și-au dăruit
duminicile pentru reconstrucție.

*Duminici, zile lucrătoare...
Sînteți o flamură de soare
Sub care oamenii se-adună
Puterea inimii să-și spună,
Duminici, zile lucrătoare...*

*Au detunat urgii de ape
Peste ce-i drag, ce-i mai aproape:
Părinți, copii, făpturi iubite,
Nădejdi cu trudă împlinite,
Au detunat urgii de ape...*

*Duminici,
zile
lucrătoare*

*Acest pămînt care ni-e țara,
L-au mai călcat valul și para,
Iar din pîrjol și din blesteme
S-a ridicat mai viu prin vreme,
Acest pămînt care ni-e țara!*

*Duminici, zile lucrătoare,
Și-a voastră sevă roditoare
Hrăni-va lanurile supte,
Duminici, ore ne-nterupte...
Duminici, flamură de soare...
Duminici, zile lucrătoare...*

Ștefan Tita

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

de Victor Eftimiu

● Spre deosebire de poeți, scriitorii de proză au o sarcină ingrată. Trebuie să țină în cordată atenția publicului cu descripții, analize psihologice, observații cărora le lipsește surpriza, cadența și mîngierea rimei, magia muzicală prin care Orfeu îmbîlzea fiarele și trezea inima pietrelor. O poezie ține cîteva minute, orice lectură de proză cîteva zeci de minute. Dacă fragmentul de roman sau nuvelă n-are o acțiune surprinzătoare, un dialog viu, replici dramatice sau comice, cititorul adoarme.

● De cîte ori ascult tăcerea nopții în taina munților sau pe maluri de ape adormite, aștept să se ridice un sunet de flaut sau un cor de pescari. În larma Bucureștilui, acor-

darea unui instrument, pregătirea unui cîntec îmi răsucesc-te nervii. Numai muzica poate fi în același timp intr-aripare și chin. Cultul liniștei!... Cine poate prețui, cine prețuiește cît se cuvine armonioasa liniște, grea și fecundă a pămîntului?!

*Și te-ai desprins din mine,
suverană,
Ca sunetul din liniște...*

● Alb și negru. Dumnezeiască simfonie a contrastelor!

● Mounet-Sully... Totdeauna statuar. Asemenea felinului, el putea fi în orice moment fotografiat, filmat, pictat, cioplit în marmoră, atît de nobilă și de armonioasă îi era fiecare atitudine, într-

adevăr demnă de a fi perpetuată.

● Nimic nu e mai național decît basmul. Iată nota originală a stilului românesc. Aceasta e vîna de aur pe care străinii n-au secătuit-o și pe care trebuie s-o urmărească scriitorul autohton, aceasta este adevărata poezie dramatică.

● N-am scris niciunul din romanele mele și nici o piesă în versuri, dintr-o dată. După ce mintuiam o bună parte eram obosit, mă apucam de altceva și reîncepam. O vreme din roman, trei cincimi dintr-un poem dramatic îmi erau de ajuns.

● Ce roman interesant e viața unui scriitor care a cunoscut toate necazurile și toate triumfurile!



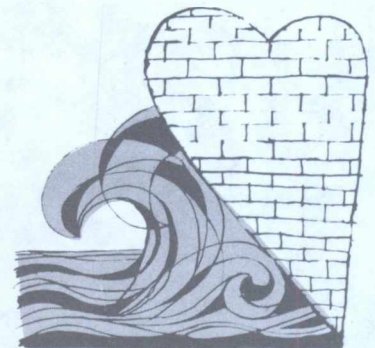
Adrian Andronic

— M-am gîndit, dragă, să trecem după-amiază puțin pe la «Romarta» și să-ți alegi ce cadou vrei tu să-ți faci bărbățelul tău iubit!!!!

Stelian Filip

Balada APELOR NEBUNE

Pe Mureș în jos,
Peste plai frumos,
Pe Someș și Olt
Cu valul involt,
Pe Siret și Prut
Cu vadul umplut
Pe Bistrița iute
Călcată de plute,
Pe sterpe piraie
Au pornit șuvoaie
De apă cernită
Din senin ivită,
De apă nebună
Holda s-o răpună,
Pomii să îi darme,
Case mii să sfarme,
Viața s-o sugrume
În cercuri de spume.
Dușmănoase valuri
Au sărit din maluri
Întinzind stihia
Pe toată cîmpia
Cît e România...
Să le stăvilească
Furia ciinească
Arborii și-au dat
Trupul retezat,
Munții grei de ani
Dig de bolovani,
Crîngul și zăvoiul
Au înfrînt puhoiul
Punîndu-i piepș
Snopi de lăstăriș —
Dar și-au domolit
Iureșul cumplit
Doar cînd au văzut
Pe unde-au trecut
Că în calea lor
Un întreg popor
A mai pus o piatră
Vie nestemată,
Falnic stăvilar:
Inima de jar!





— La cât se va ridica contribuția dv. la porumb?
— După cum vedeți va fi foarte ridicată!

O vizită

Se făcea că «Urzica» stătea la biroul ei și medita adînc. Deodată ușa s-a deschis și a apărut un om. Un om ca toți oamenii, cu un pachet în mînă. Omul a intrat timid.

OMUL: E voie?

URZICA: Pofțiți! Luați loc..

OMUL: Mulțumesc! Dar nu deranjez?

URZICA: Depinde de ce ați venit...

OMUL: Am venit cu pachetul ăsta...

URZICA: Ce-i acolo?

OMUL: Un sac!

URZICA: Un sac?

OMUL: Da! Un sac goll! De fapt, un sac de bani...

URZICA: Un sac de bani?

OMUL: Un sac de bani fără bani...

URZICA: Nu pricep nimic..

OMUL: Să vă explic. Să presupunem că eu sînt de la Combinatul de îngrășăminte chimice din Tarnu Măgurele.

URZICA: Presupune ce doarești, numai nu mă mai fierbe atîta că mă faci ciorbă de urzici...

OMUL: Lasă că și noi am fiert... Deci noi, Combinatul, am primit o comandă din partea unui beneficiar. Pentru a putea livra această comandă ne trebuiau saci de iută.

URZICA: Ca ăsta...

OMUL: Nu ca ăsta.

URZICA: Atunci de ce l ai adus?

OMUL: Dacă n-ai răbdare să mă ascuți, mă duc la «Reflector».

URZICA: Stai, stai! Gata, uite tac...

OMUL: S-a încheiat deci, prin Întreprinderea de prezentare și ambalaje a M.I.U., un contract pentru zeci de mii de saci de iută. De aici a pornit golirea sacului de bani.

URZICA: Iar începi ca la «Enigma»?

URZICA: Nici o enigmă. Beneficiarul ne-a cerut saci de o anumită dimensiune. Dar «Chimimport», care se ocupă și el de treaba asta, a acceptat saci de o altă dimensiune.

URZICA: Păi cum așa?

OMUL: Uite așa! Dacă nu exista acest «cum așa», nu veneam la «Urzica».

URZICA: Mersi!

OMUL: Deci, deși noi am specificat în contract dimensiunea pe care o vrea beneficiarul, ne-au venit saci la dimensiunea pe care a vrut-o furnizorul!

URZICA: Cum, frate, dacă eu port pantofii numărul 40, mă obligă vânzătorul să iau numărul 41 și-i iau?

OMUL: Îi ie! Uite că-i ie!

Noi n-am vrut să primim sacii, dar Chimimportul a parafat lucrarea lor la dimensiunile care nu ne conveneau. Așa că noi, Combinatul, a trebuit să-i luăm și să plătim 75 000 de lei! Atît au costat!

URZICA: Și aveți ce face cu ei?

OMUL: Nu!

URZICA: Deci ati aruncat 75 000 de lei?

OMUL: Pentru început! Deoarece s-au dovedit saci fără fund!

URZICA: Cum, n-aveau nici fund?

OMUL: La figurat, dragă! Stai să vezi! Ca să avem ce face cu ei, am luat sacii și i-am dat la transformat la Cooperativa «Munca colectivă»! Să ni-i prefacă la dimensiunea cerută de beneficiar.

URZICA: Mă rog! E o idee!

OMUL: Da! E o idee care ne-a mai costat aproape 30 000 lei!

URZICA: Atunci nu-i o idee!

OMUL: Da, poate ar fi fost, dacă operațiunea ar fi reușit. Dar n-a reușit.

URZICA: Deci alți bani pierduți...

OMUL: Stai că asta a fost etapa a doua!

URZICA: Ce, au mai fost și alte etape?

OMUL: Păi sigur! Pentru că noi nu aveam ce face cu sacii, ne-am gîndit să-i valorificăm! Adică să-i vindem altor întreprinderi! Că era păcat de ei, nu?

URZICA: Da!

OMUL: Am trimis acești saci la mai multe întreprinderi din țară! Și la urmă s-a făcut o socoteală! Știți cit au costat acești saci pînă la urmă, adică transporturi, refaceri, sortări, depozitari, mîna de lucru și altele?

URZICA: Cît, tovarășe?

OMUL: Aproape patru sute de mii de lei! Bani dați și de noi și de celelalte întreprinderi! Într-un cuvînt, adică în două, banii statului!

URZICA: Păi cum așa, frate?

OMUL: Nu ti-am spus cum? Pentru că de la început s-a acceptat în contract o dimensiune pe care noi nu o ceream și pe care beneficiarul nu o vroia!

URZICA: Dar de ce, dragă, de ce s-a acceptat?

OMUL: Urzico dragă, eu de asta am venit la tine! Ca să întreb tu de ce!

URZICA: Bine, frate dragă, o să întreb! Este întrebarea întîia și ultima, fără să mai ajungem la întrebarea a opta, cu un premiu în obiecte (saci) valorînd cîteva sute de mii de lei pierderi! Concursul o să-l numim «Cine nu știe (să încheie contracte) nu cîștigă!»

«URZICA»

URZICA 3



Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

Din „reflecțiile“
unui papuc

● Toti bărbații obișnuiesc să stea, acasă, în papuci. Unii însă, preferă să stea sub ei.

● Cine n-a fost, în copilărie, voluntar, în vreo «armată a lui Papuc», nu a avut copilărie.

● Papucii: pijamaua picioarelor.

● Nimic mai bun pentru «sufletul» femeii, decât papucii de casă, după ce au strâns-o de i-au sărit ochii, pantofii de bal.

● Pantoful de bal: flirt; pantoful de mireasă: dragoste și, papucii de casă, căsnicie.

● Viață? O serie de «incălțări» între botoșei și pantofi de «prunel».

● Orice femeie ar vrea să fie «Cenușăreasă», dar numai după ce, aceasta, și-a găsit pantoful pierdut.

● De multe ori, când ești singur acasă, papucii îți țin mai mult de urf decât de cald.

● Și noi, papucii, sintem, în circulația profesională, ca și «rei, scriitorii». Avem pseudonimele noastre. De exemplu: tirlici, scarpeti, cipici sau ciocci.

Depinde de cine ne calcă în picioare.

● Papucii: concediu de odihnă, pentru picioare.

● Mult mai repede mergi, când îți iei picioarele la spinare.

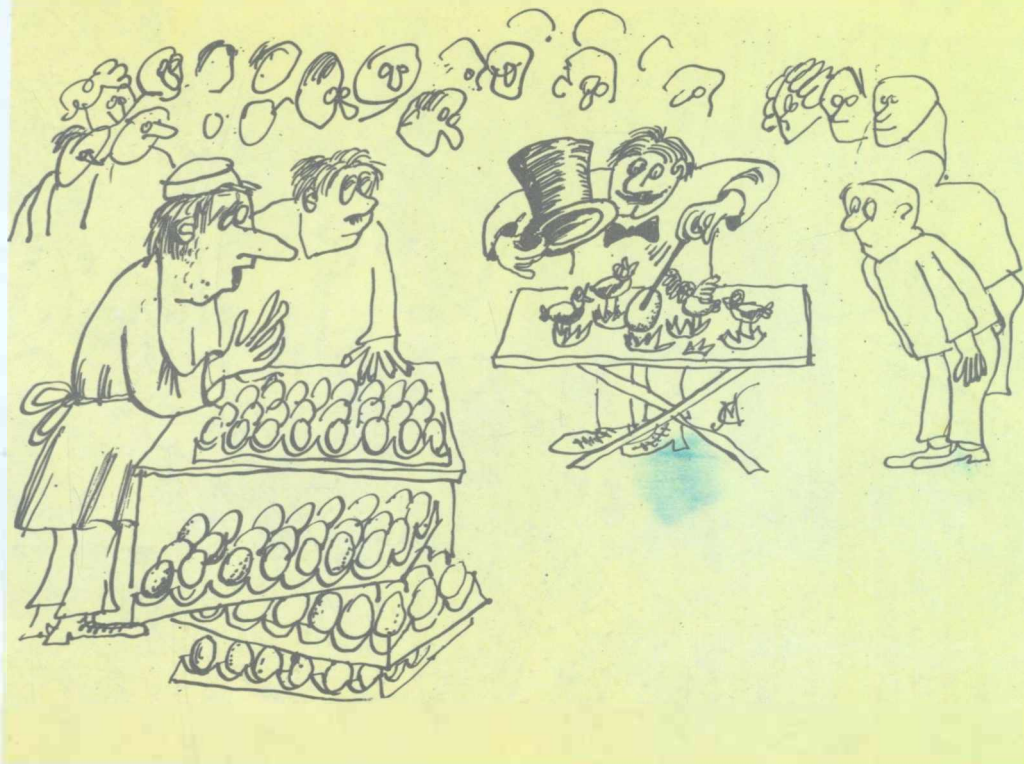
● Pantofii miresei o strâng totdeauna la degete și, ai ginerelui, îl rod la spate.

● Haina de gală a papucilor, este halatul de casă.

● Viața, în papuci, calcă pe moale.

● Florăresele, oacheșe și bucu-reștene, poartă numai papuci, marca: lipa-lipa.

V. Crăiță-Mindră



— Păi așa, cu ouă cumpărate de la mine, mersi!...

I. Avian

Pe unii căldura îi mină la strand. De ce? Probabil pentru că să se răcorească sub razele fierbinți ale soarelui. Pe alții căldura îi mină la pădure și o dată ajunși acolo caută cu disperare o poeniță scaldată în soare. Tot ca să se răcorească.

În ultimă analiză, așadar, soarele te încălzește, soarele te răcorește... Depinde, probabil, cum îl privești.

Din acest punct de vedere eu sint un exemplar unic; pe mine soarele nu mă răcorește, mă încălzește. Pe mine mă răcorește berea, fără soare, șpritul fără strand, înghetata fără poeniță. N-aș putea da o explicație științifică acestui fenomen intrucit nu am pregătirea necesară. Când mi-e cald, comand o halbă rece și o beau total neștiințific. Și vă rog să mă scuzați, îmi prinde bine.

Iată-mă, așadar, instalat la o măsuță într-o grădină-restaurant. Seară de poezie: lună, stele și nevăstă. Am avut noroc. Nu mai era decât o singură masă liberă și am ocupat-o noi. Nu înțeleg de ce, ocuparea ultimei mese libere la un restaurant, îți dă un sentiment de superioritate față de nefericitii care se plimbă printre mesele ocupate. De altfel sint poate singurele momente când mă

sint și eu intrucitva superior.

— Mi-e tare cald! se tinguie sotia. Să luăm cite o bere.

— Ospătar, comand eu, două halbe!

— Și opt mici! suspină sotia.

— Micii nu răcoresc, dragă!

— Nu? Atunci să fie antricoate. Astea răcoresc intrucit observ că sint la frigider.

Tocmai ciocneam halbele și iată că în fata noastră se înclină ceremonios un necunoscut:

— Nu vă supărați, îmi permiteți să iau loc la masa dumneavoastră? Doar o halbă și plec...

— Mă rog... Așteptăm și noi pe cineva, dar, în sfârșit, poftim...

— Giculee!... — izbucneș-

te noul venit — Giculee! Vino aici, am găsit o masă.

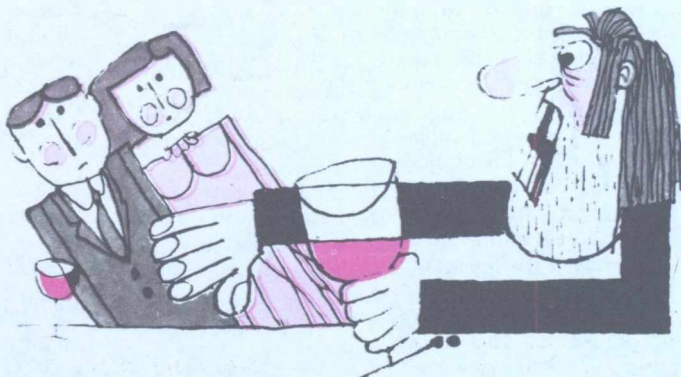
În clipa următoare, Gicu și prietenul său (am aflat ulterior că se numește Manole) s-au întins la masa noastră.

— Ospătar! — face Manole — patru sticle cu bere!...

Așadar, halba inițială s-a transformat subit în sticle, apoi cele patru sticle s-au transformat în șase. După o jumătate de oră s-au golit cele șase și s-au umplut masa cu alte patru. În jurul ei, în afară de mine și de sotia mea, care am devenit pe nesimțite locatari secundari, se aflau acum Gicu, Manole și cel mai bun prieten al lor, Marin.

Sosirea lui Marin stîrnise o explozie de bucurie:

— Ce faci, măi băiatule?... Ce surpriză!... Hai aici la masa noastră.



D. Negrea-Gan



— În felul cum ești tu îmbrăcat eu nu sînt nebună să ies cu tine în oraș...

Samson

Al. Bilciurescu



Cînd stai acuma în eternitate,
Purtînd cununa gloriei postume,
Un singur gînd mă paște și anume
S-aleg odihna cu întietate.

Că-s obosit de fostul meu renume
Pe care-l port atîta timp în spate!
Și el m-apasă cu o greutate
Oribilă, dînd naștere la glume...

Știi la ce fac aluzie? Dalila!
Istoria e falsă. Adevărul
E altul. Eu m-am dus să-mi taie părul

Femeia! Căci era bărbier... Idila
A fost inexistentă! De ce oare
Atîta caz doar pentru o tunsoare?!

Dalila

Mircea Pavelescu



Un vechi eres stupid din cale-afară,
Dar care văd că-ncepe să renască,
Pretinde că puterea bărbătească
Rezidă în podoaba capilară.

Colțeți stufoși sau cîte-o barbă rară
Ce-a refuzat probabil să mai crească,
Mustăți pe oală, chică nefirească
Le văd neconținut cum mă-mpresoară.

În avalanșa miilor de plete
Nu pot deosebi băieți de fete
Adeseori nici după pantaloni.

Istoria-i ciudată și labilă
Cînd te gîndești că printre-acești Samsoni
N-apare, domnule, nici o Dalilă.

Eugen Taru

veseli

Ati sesizat, nu? Masa nu mai era a mea, era a lor. De fapt acesta era adevărul. Dinșii ocupau trei pătrimi, iar eu cu soția o pătrime. De altfel cei trei locatari deveniti principali, păreau băieți foarte veseli și sociabili. Au invitat imediat la masă alte cîteva sticle cu bere, însoțite de o baterie.

— Nu vă supărați, face Gicu spre mine, mișcați-vă puțin mai la dreapta, s-avem unde pune bateria. Și dumneavoastră, doamnă, puțin mai la stînga, s-avem unde pune sticlele goale... Așa... multumesc, încă puțin... să nu vă deranjez... încă... mai la stînga... fiindcă simt eu că vă stingheresc...

Sticlele goale se aflau sub masă. Cele pline se aflau înșirate pe masă. Din pricina lor îmi vedeam soția ca după un gard de nuiele. Ca să ne vedem, clătinam capul cînd spre stînga, cînd spre dreapta, parcă ne-am fi jucat de-a «cucu-bau!»...

Apoi băieții veseli au început să fumeze. Întrucît bătea un vînticel cu direcția nord-sud, adică direcția Gicu-nevastă-mea, în minutele următoare ea îl invidia pe bucătarul care frîgea în bucătărie carnea deoarece fumul din cîmpul muncii sale nu conținea miros de tutun.

— Tovarăși, îndrăznesc eu într-un tirziu, dar ne încercăm în fum!

— Ei, asta-i! replică Manole, doar e grădină cu plafon descoperit!...

— A fost vorba de o halbă și gata...

— Așa e, dar halba nici măcar n-am comandat-o. Să terminăm sticlele, cerem halbele și plecăm...

Ei n-au plecat. În schimb le-a sosit Nae. De bucurie c-a sosit Nae, eu și soția mea ne-am înghesuit într-un colț al mesei să-i facem loc noului venit. Ce mai, eram gazde și trebuia să-l primim cum se cuvine...

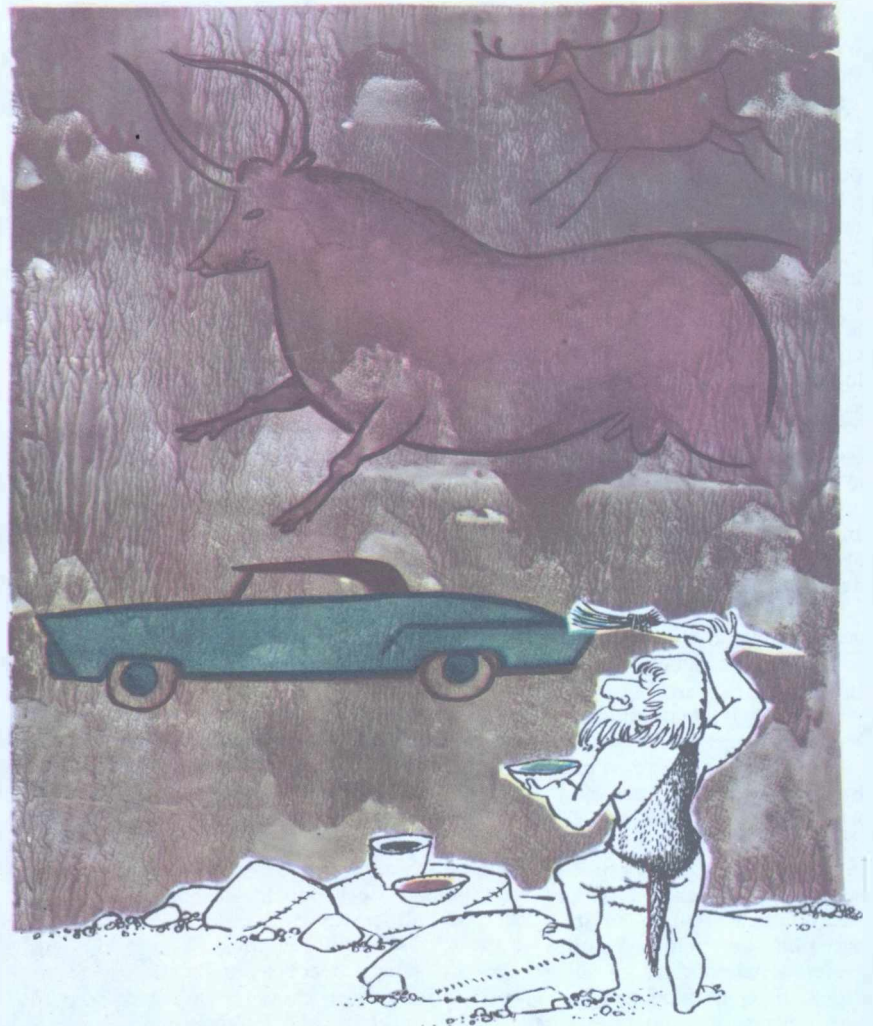
— Hai, Năită, izbucni corul băieților veseli, ia loc aici, între noi.

Numai eu și nevastă-mea nu mai eram între noi. Eram între ei... Adică între ei și între sticle. Adică între sticle și între «Carpați» cî filtru. Ajunsesem să ocupăm amîndoi un singur scaun. Acum Gicu ciocnea cu Manole peste capul meu, iar Nae ciocnea cu Marin peste capul nevastei.

— Își fac de cap! scrișnește soția.

— Grav e că-și fac de capul nostru! suspin eu. Mi-a picat bere pe ceafă!... Tovarășe!

(urmare în pag. 14)



Totdeauna oamenii au visat!...

FIECARE CU VARIANTA LUI

de Mihail Joldea

— Te-a înșelat?
— Pe mine? Mă faci să rid!
— Atunci de ce vă despărțiți?
— Fiindcă mă obosește cu dragostea lui, cu grija față de mine, cu atențiile lui, cu... ah! Nici nu-ți închipui cât de nesuportat este un astfel de om...

— Bine, dar asta nu-i o vină!

— Ce vorbești! N-are meandre sufletești, n-are zvicniri, nu-mi creează tensiuni sufletești, ca apoi să mă deconecteze. Este mereu același. Tot aia și tot aia! Serviciul, casa, soția. Aceiași prieteni, aceiași discuții! Eu sint

tie?

— Nu. Dar sufereau toți.
— Auzi tu ce dragoste! Ce pasiune!

— Când îți spun!

— Înțelegi, Fănică?

— Și ea?

— A început să mă birieie la cap că nu poate trăi fără mine, că mai bine se omoară. Apoi a început să se tîrască la picioarele mele, cerîndu-mi să n-o părăsesc. De ce să te mint? M-a impresionat. Mai ales că eu sint un sensibil, dar dacă n-o rup acum, înseamnă să o iau de la început. La un moment dat am crezut că a innebunit. S-a

lancolia și gata sindromul depresiv!

— Dacă ți-ar ceda mașina?

— Nu știu! Poate că fugind de ea cu mașina aș mai uita-o! Trebuie să mă gîndesc!

— Păi, ai intrat peste ei?

— Ce era să facem? Am intrat eu și cu Vasilescu de la al patrulea că urlau de ridicaseră blocul în sus. Fă-ți idee! Unu noaptea! El se repezise la televizor, ea la butelie! — Nenorocito! striga el. Te-am luat din Cișmigiu c-o pereche de ciorapi! Și acum ți s-a urcat la cap!

— Ai venit cu geamantanul gol, lua-te-ar naiba de golan, și ți-am făcut de toate!

— Și, pînă să-i despărțim, ea și-a băgat ghearele în obrazul lui, iar el a dat-o cu capul de șifonier. Apoi el s-a repezit la șifonier ca să-i umfle rochiile și să i le dea unei pițipoance cu care trăiește...

— Ce vorbești?!

— Ce? Nu știi? Iar ea a pus mina pe hainele lui.

— Are și ea...

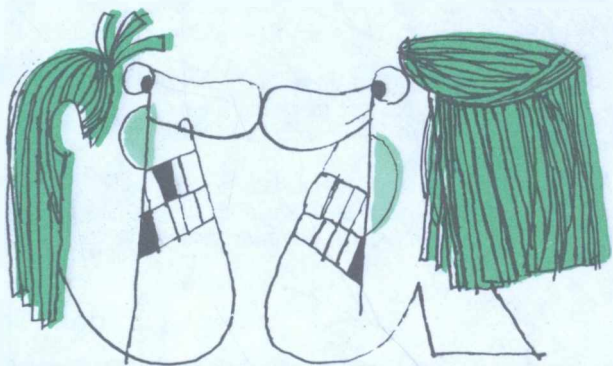
— Chestie veche! Cînd pleacă ăsta în delegație, vine ăla de pe teren. Știi ce i-a spus ea la tribunal? Că dacă îi dă zece mii de lei consimte să se despartă de el, dacă nu, nu! Cică n-are bărbat de lăsat!

— Și el?

— El i-a spus că dacă se opune la divorț, o face Trabant d-ăla izbit de un stejar pe șoseaua națională!

— Dracu să-i mai înțeleagă!

— Eu cred că nu se iubesc! Tu ce crezi?



o cerebrală, draga mea! O rafinată! E drept că mi-e milă de el, dar ce pot face? Cînd s-a convins că sint hotărîrită să mă despart, s-a repezit la butelia de aragaz...

— Dumnezeule! Ce avea de gînd?

— Să se omoare! Abia l-am împiedicat. Atunci a dat un strigăt puternic și s-a repezit la șifonier. A luat cîteva rochii de-ale mele și, după ce le-a udat cu lacrimi, a început să le facă sul.

— Vroia să se spînzure?

— Închipuie-ți! Abia i le-am smuls din mină. În vreme ce mă luptam cu el, am alunecat și l-am zgîriat pe obraz căutînd să mă sprijin de ceva...

— Văd că ai o vinătaie sub ochi cit toate zilele.

— Mi-a făcut-o el, săracul. Încercînd să mă sprijin, m-am izbit cu fața de șifonier!

— Ce tragedie!

— Aaaa, de o mie de ori mai tragedie decît ăla care și-a scos ochii din cauza maică-si! Văzînd el că eu îl împiedic să se spînzure, s-a repezit la televizor încercînd să se electrocuteze. Atunci am ți-pat pînă au venit vecinii!

Acum mă imploră ca să-i cedez lui repartitia. Cică, fiecare colțisor îi amintește de mine și de dragostea noastră. Curat ca în Vlaicu-Vodă!

— Și acolo era cu repartiti-

repezit la butelie, pe urmă la șifonier luîndu-mi hainele și trîntindu-se pe ele, apoi la televizor pe care l-a luat în brațe... ce să-ți mai spun? Știi că e moartă după mine, dar ce pot face? Dacă m-aș fi luat eu după toate care m-au adorat, unde aș fi ajuns? Ce crezi că mi-a spus pe sălile tribunalului? Că nu consimte să se despartă de mine pentru tot aurul din lume. Că preferă să moară! Îți dai seama, Fănică?

— Atunci de ce te despartii de ea, omule?

— Fiindcă nu mă înțelege!

E tot aia și tot aia! O viață călduță, cu temperatura conjugală obișnuită. La 1 mai face ciorbă de miel, la 8 iunie vine maică-sa și stă vreo trei luni, în fiecare sîmbătă ne ducem la teatru și nu mă întreabă niciodată de unde vin! Eu sint tumultuos, îmi plac meandrele sufletești, contursionările... mă rog! Cerebral! Mă imploră să-i las casa. Vrea să ceară autorizație ca să facă din ea Casă Memorială. Numai pentru ea.

Cu obiecte de ale mele, că zice că nu poate trăi fără mine și fără amintirea mea!

— Ei, săraca! Dacă te iubește atît! Lasă-i casa!

— Nu pot, Fănică! Mă tem să nu innebunească stînd mereu printre lucrurile mele. Începe obsesia, pe urmă me-

Nicolae Tăutu

Insomnie

*Cineva îmi umblă prin somn,
mă zgîlție cu cutremure,
mă arde în fiecare vulcan,
mă spînzură de curcubeie,
voind să așteprecis
care din coastele mele
în viitorul vis
se va preface-n femeie...*

C. Ottescu

Optimism

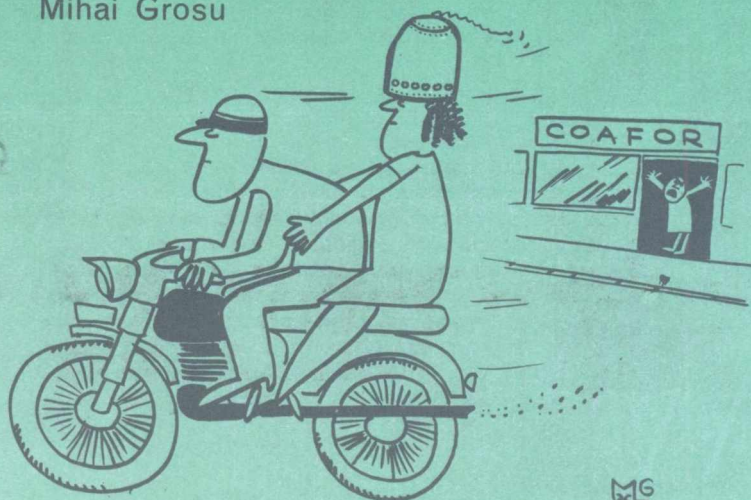
*Pierrot, văzîndu-și draga Colombină
Plimbîndu-se în parc c-un arlechin,
Rămase impasibil și senin
În timp ce ea se scutura de vină:*

— «Mi-e văr primar, chiar semănăm puțin»,
îi explica spășită și calină
Eterna creatură feminină,
«Mi-e văr, ți-o jur pe sfîntul Celestin!»

— «Ia lasă, fată! i-a răspuns Pierrot,
Nu-s supărat de loc, n-am încotro;
Sau spui adevărat și-atunci e bine,

*Sau nu ți-e văr și-atunci îmi dovedești
Un lucru care totuși îmi convine:
Minți ca să mă păstrezi, deci mă iubești!»*

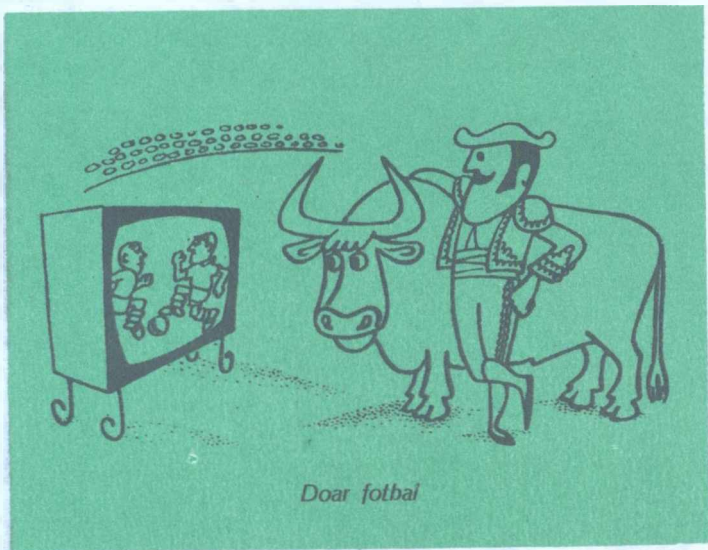
Mihai Grosu



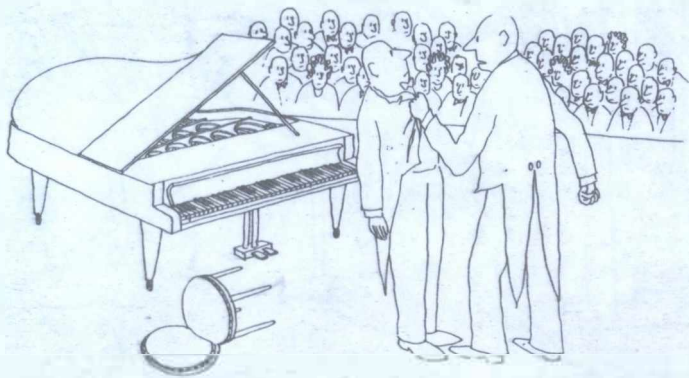
FĂRĂ CUVINTE



VÎNĂTOR PRIN JUNGLA AFRICANĂ

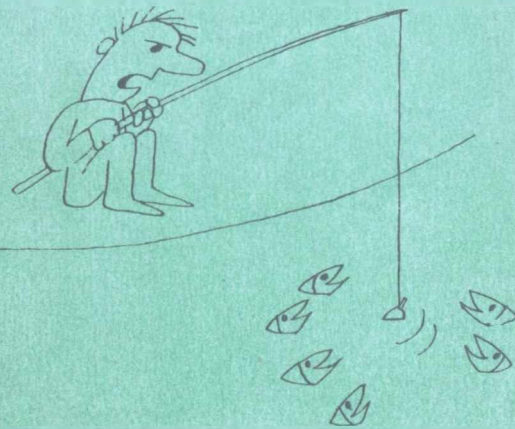
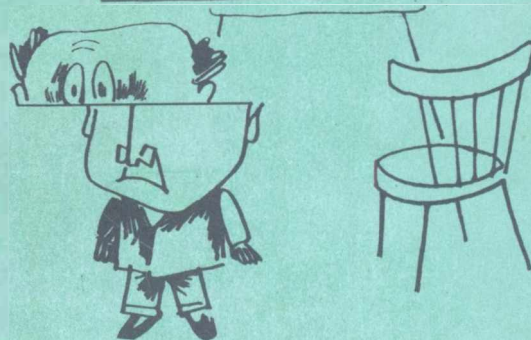
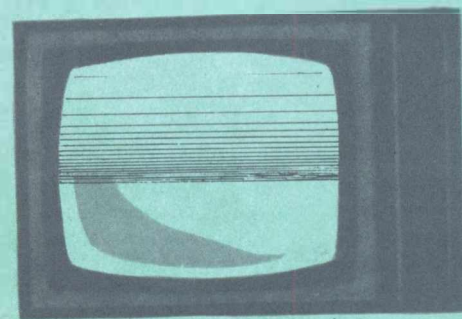
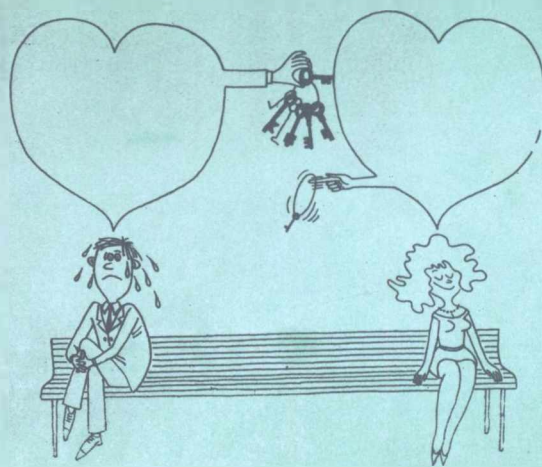


Doar fotbal



— Și eu vă spun că azi e concertul meu!

U
M
O
R
O
S
O
V
I
E
T
I
C



— Ce cășcați gura? N-ați mai văzut cum se pescuiește?

ACASA NU ESTI ÎNSTARE
SĂ BĂȚI UN COVOR, IAR
AICI FACI PE PROFESORUL
DE ÎNOT LA TOATE OXIGENATELE
DE PE PLAJĂ!

CE VĂ TOT ZGÎIȚI
ASA LA MINE, CE
N-AȚI MAI VĂZUT
FEMEIE ?

VITE, VEZI, CAM
ASA CEVA NE-AR
TREBUI NOUA LA
FIECARE REVIZIE
DE GESTIUNE

SĂ VEDEM DACĂ O SĂ
MAI IA ȘI ANUL ASTA
DUMNEALUI
PREMIUL UNIUNII

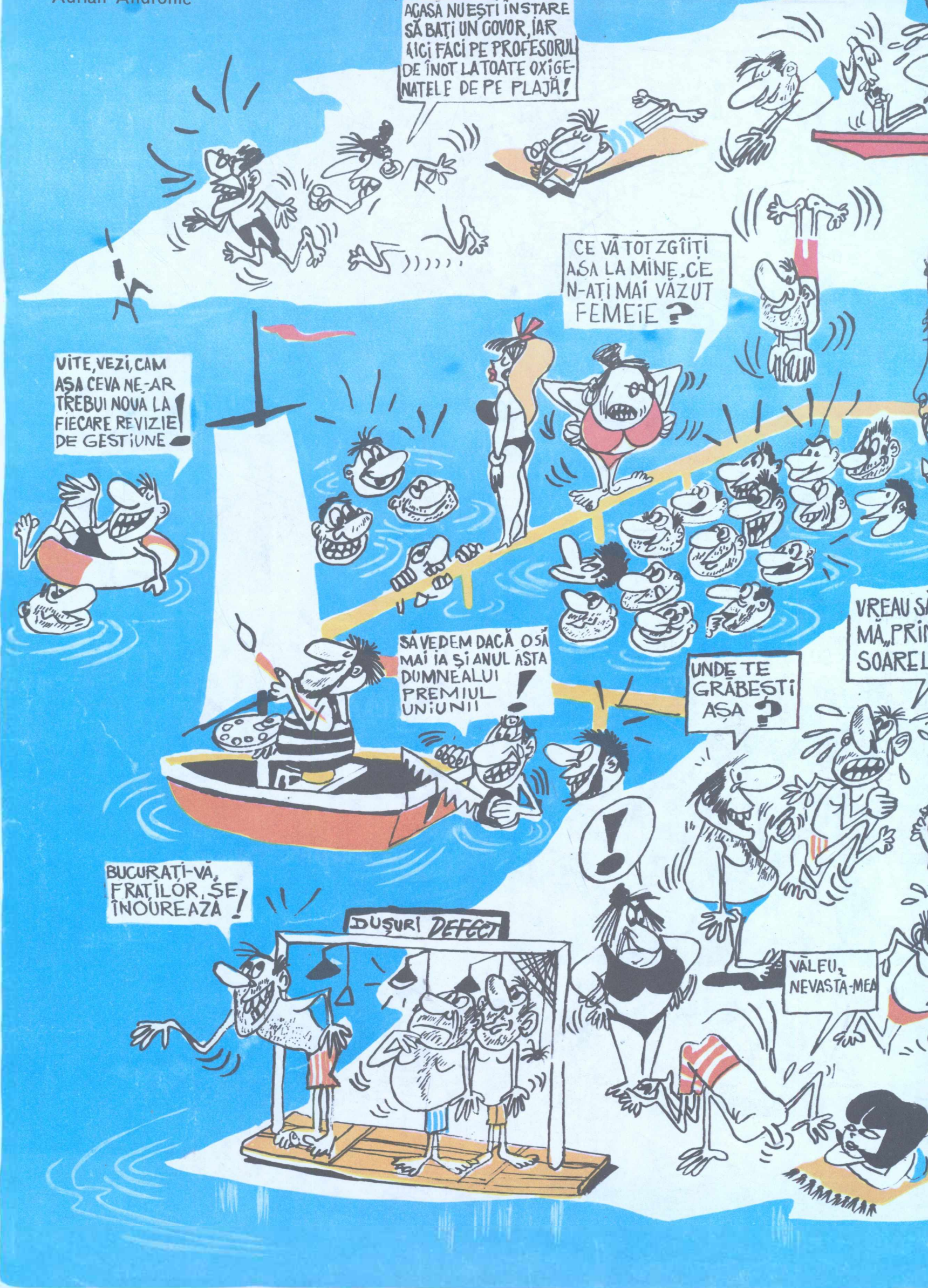
UNDE TE
GRĂBEȘTI
ASA ?

VREAU SĂ
MĂ PRIND
SOAREL

BUCURĂȚI-VĂ,
FRĂȚILOR, SE
ÎNOUREAZA !

DUȘURI DEFECT

VĂLEU,
NEVASTA-MEA



VĂ ROG, DUPĂ DV. TOV. DIRECTOR!

CE GHINION, ALT UMBRAR NU SI AU GASIT ASTIA!

SI DACA MA VOI INTILNI CU CINEVA DE LA SERVICIU AM SA I SPUN CA ESTI FIICA MEA

CE SA FACEM, DOAR PE PLAJA JOGUL CU MINGEA ESTE STRICT INTERZIS!

AM NEVOE DE AJUTOR, IMPRUMUTATI-MI UN POL PINA LA PRINZ.

DATI-MI VOIE SA REC PRIMA; SINT DOAR CU COPILUL IN BRATE !!!

Post de PRIM AJUTOR

HAI FRATE MAI REPEDE O DATA CU SIFONUL ALA!

SIROP RECE

SI ESTI SIGURA CA IN LOCUL ASTA AI INGROPAT PE PENELE?

M.70

V.D. Popa

Peripetii MARI- TIME

Pleci la gară (n-ai mașină!),
Să schimbi, fără amânare,
Zăpușeala citadină
Cu aceea de la mare.

La bilete vor s-ajungă
O mulțime de persoane
Ce formează coadă lungă
Cît un tren cu opt vagoane.

Așteptînd dirz ca o stîncă,
Transpirația te-nmoaie;
N-ai ajuns la mare încă,
Dar ai și făcut o baie.

Cel de lingă tine are
De plasat o glumă bună:
— Pe nisip fac băi de soare,
Pe faleză băi de lună...

— Cum o fi azi apa mării?
Te întreabă-n tren o față.
Și răspunzi așa-ntrebării:
— Cum e apa? E sărată!

Gîfîind, așezi în plasă
Geamantanele-ncărcate;
Ce să-i faci dacă de casă
Te desparți cu greutate!

Marea... Valuri înspumate,
Corturi mici îți dau binețe,
Unele improvizate
Din cearșafuri prinse-n bețe.

Plaja frige ca o plită
Și scoți răcnet de panteră,
Din nisipul dat prin sită
Mulți făcîndu-și scrumieră.

Lîngă duș, oameni grămădă
Se gîndesc că, de-aveau minte,
Își opreau un loc la coadă
Cu o lună înainte.

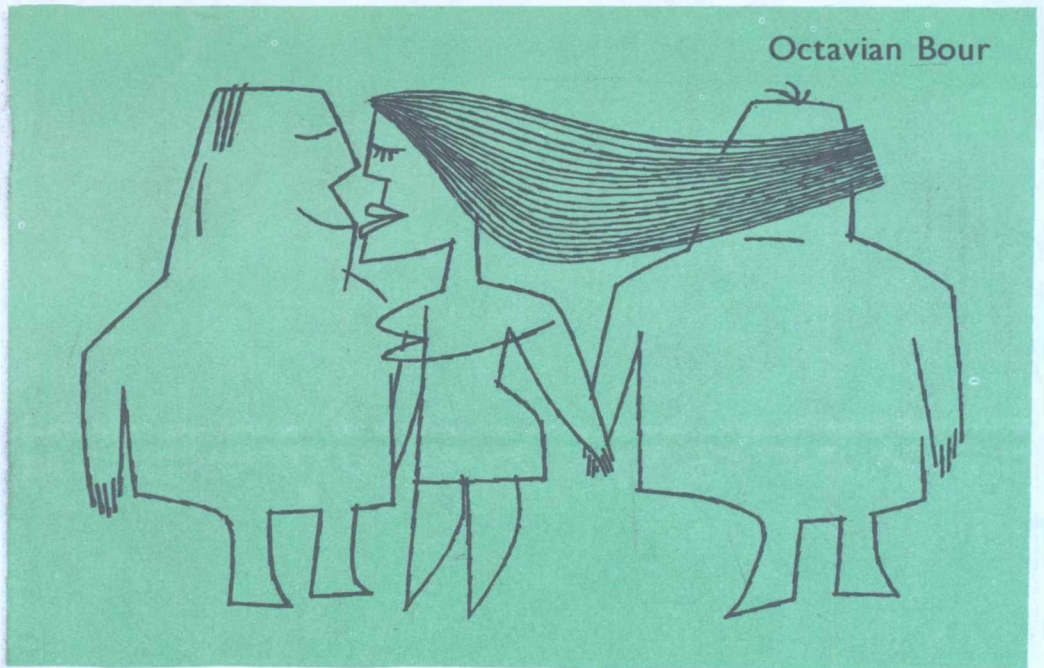
Vrînd să te bronzezi mai bine,
Stai cu fața-n jos întins
Pînă spatele devine
De un arămiu aprins.

Și transformi o zicătoare,
Cînd îți spui proptit în coate;
— Unde nu e cap la mare,
E, pe urmă, vai de spate...

Iar colegilor vei scrie
Pe o ilustrată, scurt:
«Salutări din Eforie,
Unde fac băi de iaurt!»



Octavian Bour



Un om dintr-o bucată

Al. Vașiliad

— Așa e el — spune nevasta lui Pure despre bărbatul ei, unei prietene venite în vizită — e un om dintr-o bucată, nu face mare caz de politețe, îi spune omului în față ce crede despre el și-n general n-o ia pe ocolite.

Pure ascultă încîntat în timp ce se pregătește să iasă în oraș la o ședință. Lasă cele două femei singure și pleacă. Așteaptă tramvaiul încă sub impresia plăcută a ultimelor cuvinte: «Ce bine e că sînt dintr-o bucată» — gîndește el. «Uite cum mă laudă nevasta!»

Vine tramvaiul. Înăuntru e inghesuală mare și din neatenție sau din grabă, Pure calcă pe picior o doamnă foarte distinsă.

— Scuzați-mă, vă rog, v-am călcat! zice el timid.

— Nu-i nimic, îi răspunde doamna. Doar n-ați făcut-o intenționat.

— Nu, desigur că nu. N-o să se mai repete.

— Asta ar mai trebui! Să se și repete, spune doamna puțin enervată.

— Vă asigur că lucrul acesta n-o să se mai repete.

— Sînteți foarte binevoitor, dar într-o dimineață, mai demult, tot așa, cineva m-a călcat pe picior în tramvai și mi-a cerut scuze. Și după aia m-a mai călcat o dată.

— Era un om neatent, presupune Pure cu multă siguranță.

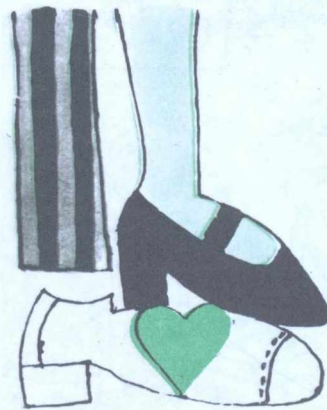
— Neatent, fără îndoială. Dar după ce m-a călcat a doua oară, m-a călcat și a treia oară.

— Ati suferit?

— Mult!

— Îmi pare rău!

— Vă mulțumesc. Aș pre-



scuze și te calcă iar.

— Mie-mi place să spun omului în față ce cred despre el. Cred că n-am să vă mai calc pe picior încă o dată.

— Nu-mi poate garanta nimeni lucrul acesta.

— Mă văd silit să-mi dau cuvîntul de onoare. Cuvîntul unui om dintr-o bucată!

— Ce este un cuvînt de onoare! Și încă de la un necunoscut!

— Fără să fac mare caz de politețe, am impresia că mă jignîți!

— Nu vă jignesc deloc. Puteți fi foarte bine un om fără cuvînt de onoare!

— În general n-o iau pe ocolite. Fiți, vă rog, politicoasă!

— Sînt politicoasă cu cine merită!

— Doamnă, vă spun pe față, dacă-mi dați voie, că vorbiți prea mult.

— Vai de mine! O să mă învățați dumneavoastră cit să vorbesc! Sînteți un bleg.

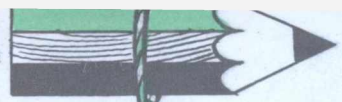
— Bleg?!

— Da. Bleg!

Pure tace cîteva clipe uluit. Apoi, cu o voce tremurată, foarte tare, deslușit și repede, cu ochii închiși, ca să se concentreze mai bine, recită cuvintele nevesti-si:

— Doamnă, dar, vă rog, vă rog să apreciați în mod just. Sînt un om dintr-o bucată, nu fac mare caz de politețe, îi spun omului în față ce cred despre el, și-n general n-o iau pe ocolite. Cuvîntul «bleg» este insuportabil.

Dar nu mai avea cine să-l asculte. Fiindcă tramvaiul oprise și distinsa doamnă coborîse grozav de roșie la față de enervare.



MERIDIANELE

GLUMEI

● — Mămico, ziceai adineauri că nenea Jean este un om bun. Atunci de ce îl încui în dulap când vine tăticu ?!...

● — Doamnă, copilul dumneavoastră habar nu are de geografie! — spune profesorul.

— Nu-i nimic, — răspunde calmă, mama, — noi nu prea călătorim.

● — Miine vin la tatăl tău să-i cer mîna ta.

— În sfîrșit, — răspunde fata, — de două săptămîni îl pun să îmbrace cămașa curată!

● Dintr-un necrolog: «A încetat din viață domnul Paul Gérard, după o scurtă boală. În viața sa exemplară a fost căsătorit de șase ori. Cel de sus l-a mintuit de suferințe...»

● La intrarea pe autostrada Long Island, șoferii sînt întîmpinați de următorul afiș: «Atenție! Stîlpii vă lovesc mașina numai din autoapărare!»

● Procurorul: — Dumneata ai fost de față cînd aecastă femeie l-a lovit pe soțul ei cu fierul de călcat în cap. Cum ai reacționat?

Martorul: — I-am dat imediat telefon logodnicei mele și i-am comunicat că m-am răzgîndit...

● — Mămico, călugării ajung în rai?

— Firește, dragul meu.

— Dar caribali?

— Ei, bineînțeles, nu!

— Dar canibalul care a mîncat un călugăr?

● — Aseară am ajuns acasă mai devreme ca de obicei și, imaginează-ți, o găsesc pe nevastă-mea în mare tandrețe cu un străin. Cu un turist american.

— Și? Ce i-ai spus?

— Nimic! Nu știu o iotă englezește!...

● În oraș se deschide un magazin de trompete și pistoale.

— Ei, cum merge treaba? — întrebă cineva pe proprietarul magazinului. Ce se vinde mai bine? Trompeta sau pistolul?

— Egal. De cîte ori cumpără cineva o trompetă, a doua zi vine vecinul lui și cumpără un pistol...

● — Reține, băiete, că 6 plus 2 fac 8.

— Nu se poate, tăticule. Profesorul spunea că 7 plus 1 fac 8.

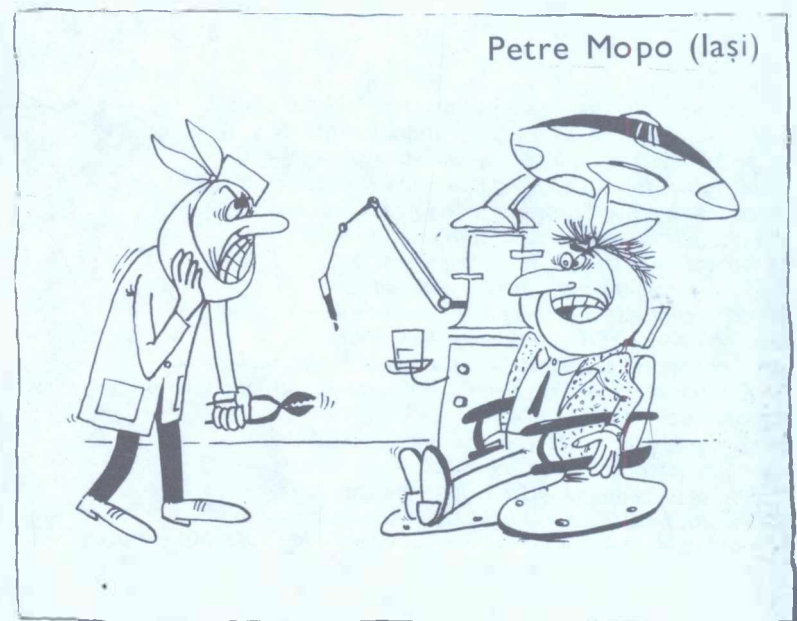
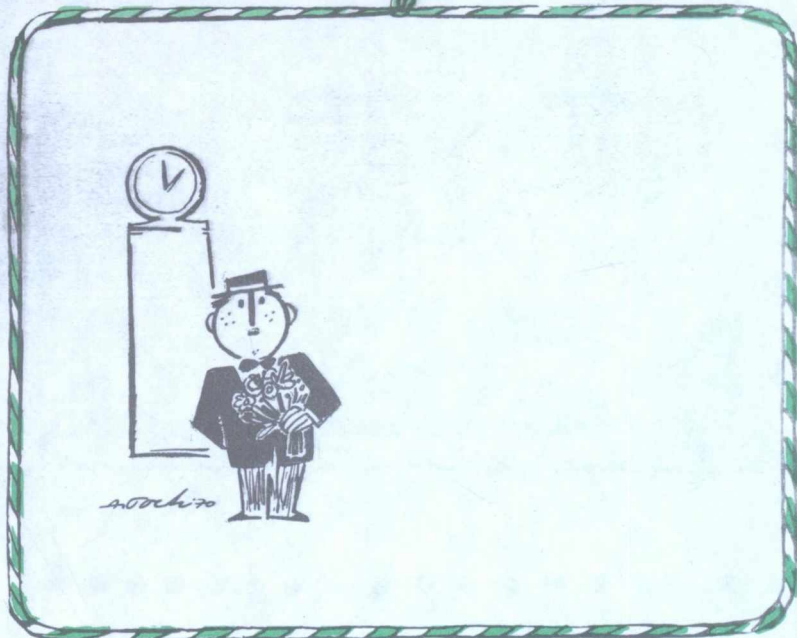
— Da. Și 4 plus 4 fac 8, și 5 plus 3 fac tot 8...

— Atunci de ce mai învățăm matematică, dacă fac toate 8?

● — Miguel, dacă nu mă lași în pace, strig! Ce vrei de la mine?

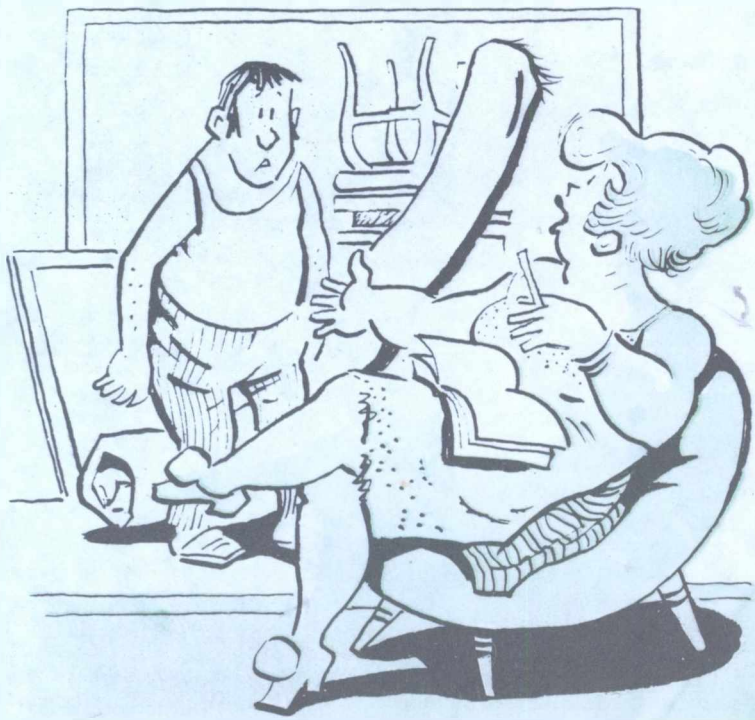
— Uite, Sarita, dacă vrei să strigi, inseamnă că știi ce vreau!.....

culese de PETRE BOKOR



PUBLICĂM MAI SUS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE-AL 8-LEA CONCURS „DESENAȚI CU NOI“

H. Leru



— Aspiratorul și cirpa de praf sînt în debara. Vezi, fără mine nu ești în stare să faci nimic!

VAGOANE DIJMUIȚE



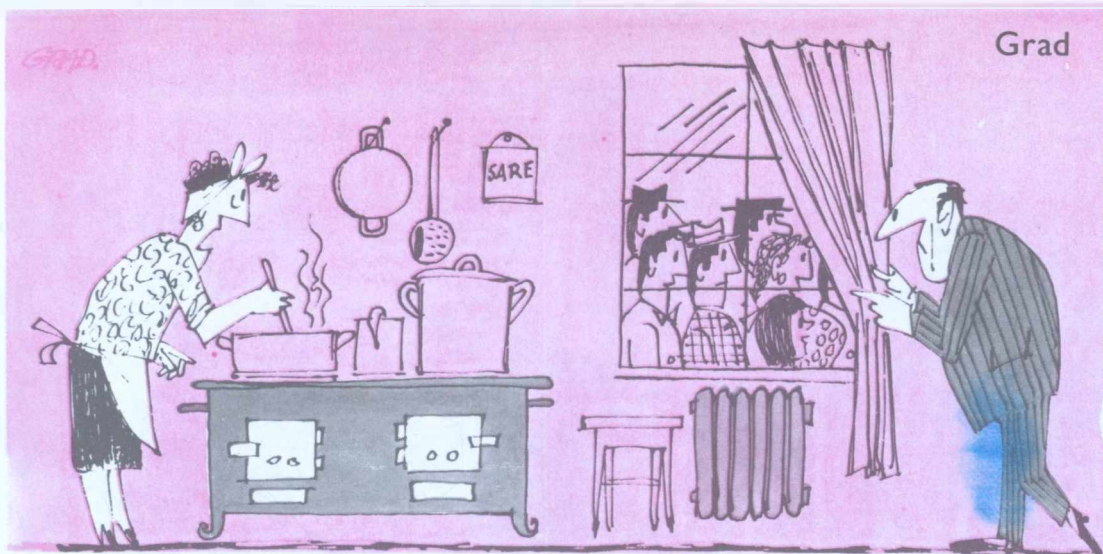
Nu de mult ne-a parvenit știrea că V. Călin, șef de manevră, Buică Gh., șef de tren, Furtună P., manevrant, și Păun C., toți patru ambițioși salariați ai stației C.F.R. Piatra Olt, s-au hotărît să devină... alpiști. În hotărîrea lor ei au rămas neclințiți și, în consecință, au început antrenamentele.

Temerarii ceferiști, cu idei alpiniste, au intrat în concurs urcînd pe vagoanele cu marfă din stație. Dar nu pe acelea goale, ci pe cele pline. Odată ajunși aici, cei patru sportivi coborau cu prudență în interiorul vagoanelor, unde făceau scurte popasuri. Apoi, porneau mai departe cu mare greutate... în spate. Cărau bieții alpiști mai tot ce înlîneau în jurul lor: cu ocazia popasurilor, și anume: butelii de aragaz noi-nouțe, lăzi cu băuturi spirtoase de diferite grade și arome, confecții de ultima modă și multe alte bunuri din avutul obștesc.

Cu ocazia omologării performanțelor celor patru alpiști, la domiciliile lor, în loc de diplome, s-au găsit «depozite» de mărfuri adunate în drumuța lor cu mari riscuri.

După cum se vede, cu ajutorul sportului, ceferiștii noștri erau gata-gata să ajungă negustori!

Dar n-au ajuns. Macazul i-a dirijat pe o altă linie.

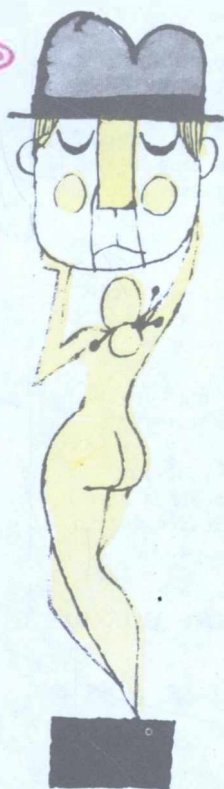


Grad

— Ghici cine vine la cină ?

DAR DIN DAR

— Ia-l! m-a îndemnat aseară bunul meu prieten Dan. E un nud de jad, pe care l-am primit acum un an ca pe-un lucru de valoare, la aniversarea mea — și de-atunci, ți-o spun pe cinste, l-am ținut sub canapea. Precum știi, eu sînt profesor. Meditez copii acasă. Vin aici elevi, eleve. Mă-nțelegi? Lor nu le pasă că e operă de artă. Ar zîmbi, și-ar da și coate și-aș intra în gura lumii pentru imoralitate. Știi și tu: cînd iese-o vorbă, nu mai scapi de ea — ca scaiul. Este însă o zicală: dar din dar se face raiul. Deci, primește-l cu plăcere! — și-mi împinse statueta. — Mulțumesc din suflet, Dane, i-am răspuns. Am luat cocheta japoneză despuiată — mi-a fost jenă să-l refuz — și-am dus-o cu fereală (să n-o sparg în troleibuz), în apartamentul nostru. Cînd a dat de ea nevasta, a sărit ca o panteră: — Ce-i cu dezvățata asta? Ce ești tu, holtei? Sau văduv? Ce e casa mea, tractir? la s-o duci de unde-ai luat-o, c-o fac țandări. Nu mă mir că-ți pierzi nopțile-n... ședințe, dacă-mi vii, om însurat, c-o asemenea rușine. O fac zob imediat!



Opărit, am luat statuia și-am pornit-o-n trap cu ea: — Dragă Dane, mai păstrează-o încă-un an sub canapea că-n familie la mine, cum am apărut cu jadu, s-a-ncurcat de tot zicala; dar din dar se face iadu!

A. Ciurunga

Sub reflector

de M. Stroe

— De ce nu mai apare cîntărețu/ Z?

— Refuză să joace în țară... și-n străinătate nu-l cheamă nimeni.

— Eu pe o carte de teatru dau ultimul leu...

— Cred, că restu-l bei!

— De ce l-o fi distribuit pe Popescu în rolul principal al filmului? E prea pipiriu pentru un haiduc!

— Habar n-ai ce «spate» are.

Actorul X a ajuns la culmea li-

chelisului: se perie singur.

La estradă

— Știi ce-i un stilp de telegraf?

— Un brad frumos trecut prin vizionare.

— Dragă Mery, a apărut în «Informația» un articol despre tine.

— Care?

— «Obezitate».

— La mulți ani, Gică! Și cit mai multe roluri mari și frumoase. Că nu ești pe genul meu.

Rodica Tott

N-aș păstra DECÎT UNA

Cine a inventat oglinda nu a făcut un lucru plăcut, pentru că a împărțit lumea în frumos și urît.

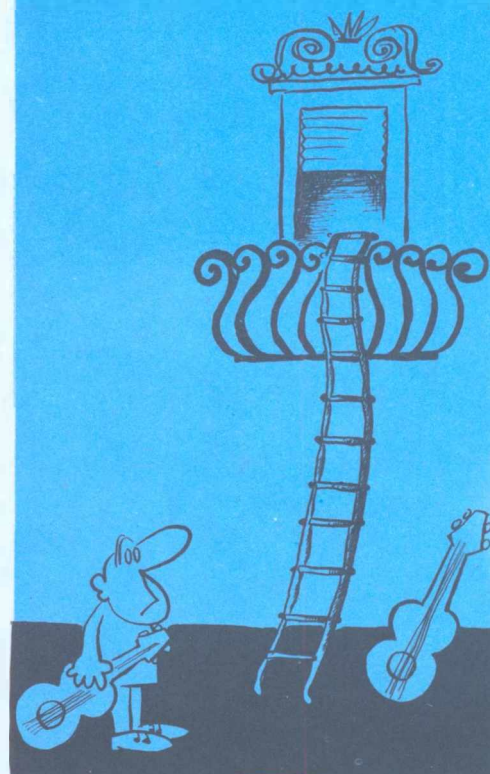
Așa s-a născut invidia și infumurarea, gelozia și disperarea, minăstirile cu fete ingindurate și complexe de inferioritate.

Oh, dacă aș putea...

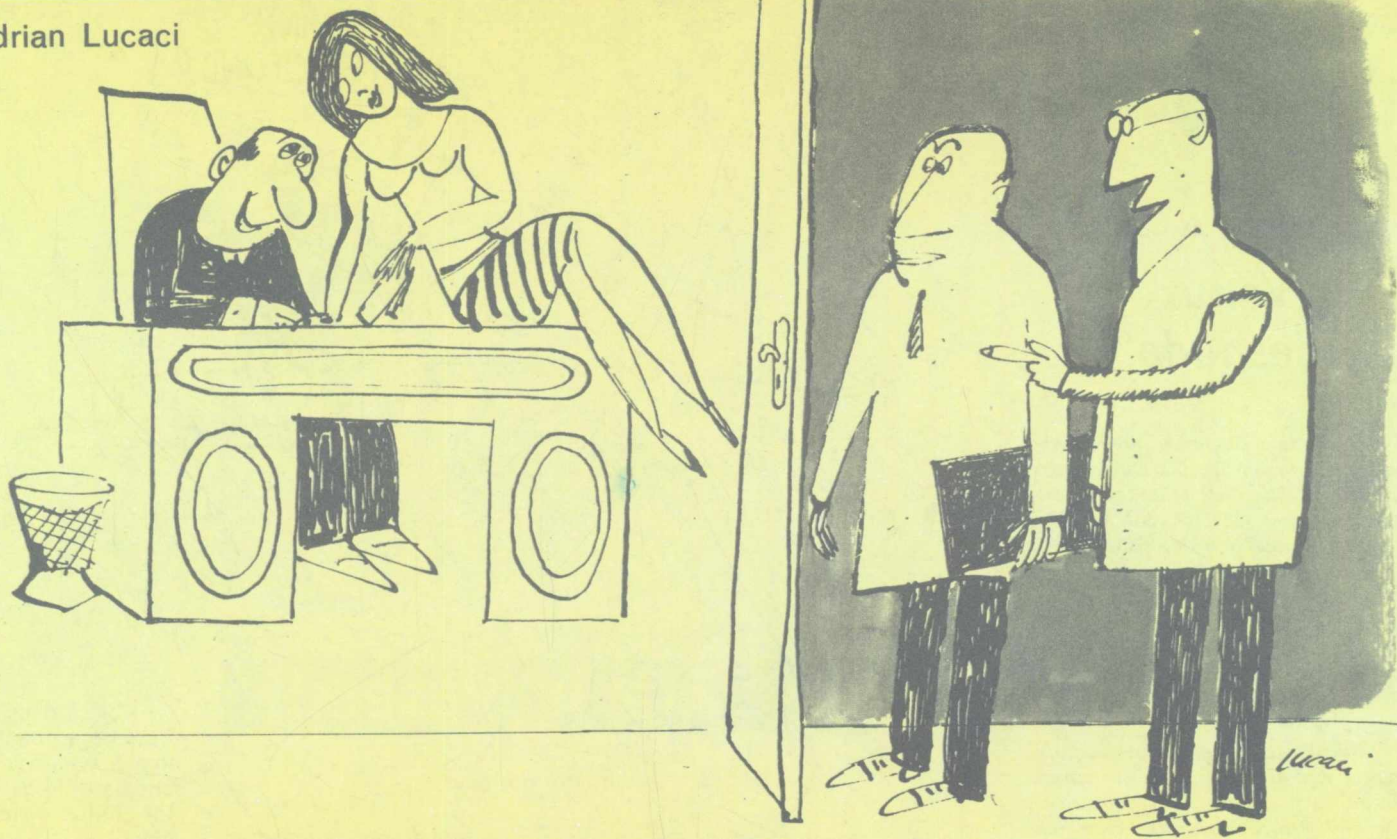
Dacă aș putea aș sparge toate oglinzile — ovale, rotunde, pătrate, oglinzile venețiene și pe cele de bilci colorate!

Nu aș păstra decît una — oglinda farului cu sclipăt de lună ca să se poată întoarce acasă cei rătăciți în furtună.

V. Ștefăneanu



Adrian Lucaci



— E încă nouă, dar dă dovadă de multă inițiativă!

STOCUL LA CONTROL, VĂ ROG!

E de la sine înțeles că atunci cind nu mai produci un anumit sortiment de articole, prima grijă este că scapi de materialele de care nu mai ai nevoie. Desigur că plasarea unor asemenea materiale cere inițiativă și o oarecare bătaie de cap, atribute care se vede că nu prea prisosesc la întreprinderea «Electroaparataj» din Capitală. Ba, dimpotrivă, am putea spune că acolo inițiativa e... un produs deficitar.

Altfel cum s-ar putea explica faptul că au în stoc materiale fără utilizare, în valoare de peste două milioane de lei. Rezultă deci că milioanele respective zac închise în magazia blocată cu șapte lacăte, sub forma unor materiale necesare altor unități industriale — situație care a constituit o problemă minoră pentru conducerea «Electroaparatajului». Pentru sus-zisa conducere n-a constituit o problemă majoră nici primirea a încă unei repartiții de materiale de care nu avea nevoie, în valoare de circa două milioane și jumătate lei.

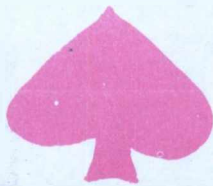
Se pare însă că jocul acesta de-a repartițiile și de-a milioanele ar mai fi continuat mult și bine și conducerea întreprinderii, cu o resemnare totală, ar fi închis în magazie stoc după stoc dacă, într-o bună zi, n-ar fi bătut cineva la ușa capitonată a direcției și n-ar fi exclamat:

— Stocul la control, vă rog!

S-a văzut atunci că materialele care zăceau fără nici un fel de utilizare puteau fi dirijate către locurile unde erau așteptate ca pîinea caldă. Ceea ce s-a și făcut.

De unde deducem că «Electroaparataj»-ul funcționa cu un... aparat dereglat.

Aparatul administrativ!



In Culise

de Victor Hilmu

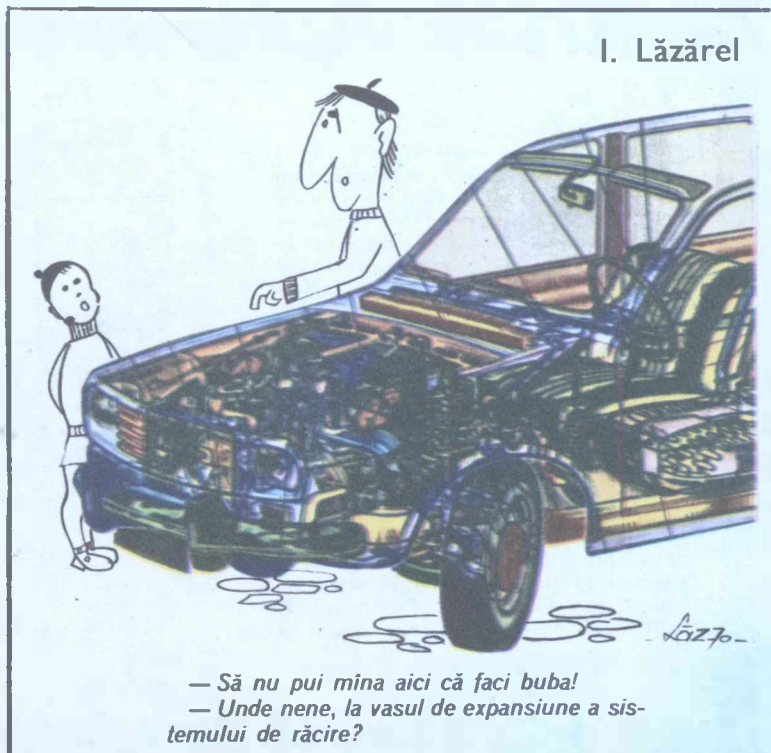
Într-un teatru oarecare,
Un redactor, pe cît știu,
Interpreților, se pare,
Le lua un interviu,

Întrebind pe fiecare
De dureri, de bucurii,
Ce gîndește? Ce vis are?
Și, mă rog, ce-ar mai dori?

— Eu aș vrea să joc subreta;
— Eu aș vrea să fiu Macbeth!
— Eu, Romeo! — Eu Julieta!
— Eu,... Cutare! — Eu, Hamlet!

O artistă, ne-ntrebată,
Spuse scurt, clipind din pleoapă:
— Eu aș vrea să fiu... lopată,
Să știu cine mă tot sapă...

I. Lăzărel



— Să nu pui mîna aici că faci buba!
— Unde nene, la vasul de expansiune a sistemului de răcire?

Rezultatul concursului

POȘTA - 3 „Venus desnuda“

Înainte de a comunica numele premiantului, vreau să remarc una dintre scrisori. Îl felicit, de pildă, pe concurentul semnat Meteor XXX (deși nu admit pseudonimele) pentru că a făcut următoarea remarcă: «Poezia «Venus desnuda» nu are nici o greșală!» Dacă ar fi demonstrat acest lucru i-aș fi dat cu dragă inimă premiul, pentru interpretarea metaforică a erorilor. Păcat că n-a avut... curaj.

Și acum, iată numele concurentului care a obținut premiul (un abonament pe un an și publicarea caricaturii în revistă) pentru înfrumusețarea celui mai mare număr de greșeli (bune) sesizate = 30.

Premiantul este David Petru, — București, Complexul studentesc Regie, Splaiul Independenței nr. 290.

Din lipsă de spațiu nu putem publica în această pagină numărul real de greșeli intenționate, el fiind foarte mare. Cei care au participat la acest concurs și doresc să le cunoască sînt rugați să ne scrie pentru a li se răspunde prin poștă.



BĂIEȚII VESELI

(urmare din pag. 5)

interven eu iritat. Asta e bătaie de joc!

— Ce te superi, frate? rostește Manole. Se asortează: dumneata blond, berea blondă!... N-are voie omul să petreacă duminică seara?

— Petreceți cit doriți, dar nu pe hainele mele, că-s noi-noute!

— Noi-noute? sare Nae. Atunci trebuie stropite!

— Păi le-ai stropit! Mulțumesc... Să știi că nevasta nu-i nouă... Așa că vă rog să beți mai spre sud-vest

— Clar!

— Întii ai venit numai dumneata, continui eu, și mi-ai spus că bei o halbă!...

— Bine, frate, și pentru ațita lucru să ne certăm? Ospătar! Cite o halbă! Uite că ne ținem de cuvint!... Gicule, dă-mi o țigară, că m-a enervat dumnealui. Auzi pretenție! Să nu petrec cum îmi place la masa mea.

Așadar, în răstimpul unei singure ore, masa mea a devenit masa noastră, ca după aceea să devină masa lor... Am luat micii la pachet și am plecat. I-am auzit din urmă:

— Antipatică pereche!

— N-ai dreptate! E masa lor!

— Și ce dacă e masa lor? Berea e a noastră! Uite-așa, îți pică uneori la masă doi nechemati dinăștia și-ti strică tot cheful!... Hai noroc, măi băieți!

Dezlegarea careului nr. 9

1) CALENDARE 2) ERORI — VAL 3) AG — OTRAVA 4) SOTIE — RAS 5) OUĂ — LM — ST 6) R — RL — ATEI 7) NATAȚIE — C 8) ÎNOT — ORB 9) CAR — FUNIE.

CIȘTIGĂTOR: LUCIAN NIȚULESCU,
Str. 6 Martie nr. 87, — Făgăraș

POANTE LA PATRA



Giuseppe Navarra

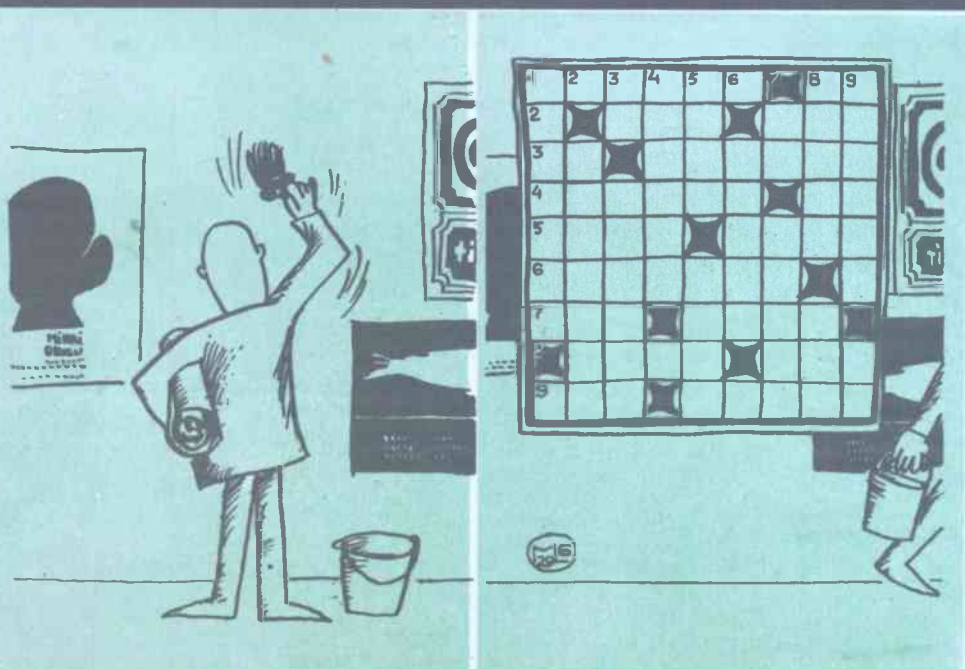
Mihai Grosu

ORIZONTAL

1) Pus pe drumuri. — Mic și n-are coadă!
2) Face gură mare. — În aparență, e un animal!
3) Luată din timp. — Un 00 pentru șahiști (pl.).
4) Fiare vechi. — Și din milă, și din silă!
5) Deficitar la capitolul fizic. — Cade, ca la carte.
6) Are o casă de ținut.
7) Unu și unu, la carte. — Nu-i o vorbă de dulce (pl.).
8) Lucrează cu acul. — Se ridică la scandal.
9) Ultimele la școală. — Un fir la vedere.

VERTICAL

1) Face tot felul de maimuțării.
2) Nu zice nimănui «să trăiești».
3) În mijlocul cherhanalei! — N-ai vorbe cu ea.
4) Care va să zică.
5) E în aer. — Spațiu la mare.
6) Pe asta oricum l-ai lua, tot te-ncălță!
7) Mai puțin decît rar. — A absolvi.
8) Dă semnături în alb... — Nume de... electrician!
9) Între mic și mijlociu. — Anul ăsta mi-a mers pe dos!



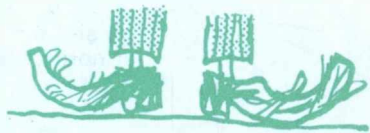


URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Am văzut zilele acestea, în vitrinele magazinului de prezentare a Fabricii «Dîmbovița» din București, ultima lovitură în materie de încălțăminte bărbătească! La prețul de 298 lei, oricine își poate procura o pereche de pantofi «model jupuit». Iată acum, mai detaliat, despre ce este vorba:

Pentru a sparge o dată vechiul obicei de a produce pantofi care în clipa cînd îi cumperi să arate ca un obiect nou, fabrica susmenționată a scos pe piață un sortiment de pantofi de culoare maro, dar care au o parte din bombeu și din restul feței parcă jupuit. Deci au, în general, culoarea uniformă, iar



în unele locuri culoarea este ștersă parcă la polizor, chipurile dîndu-li-se o patină de uzură convenabilă. Știu că asemenea artificii se folosesc în giuvaergerie și construcții, dar nu în ceea ce privește pantofii pe care omul îi vrea să arate ca noi cit mai mult posibil și nu să-i cumpe-re învechiți, pe baze tehnice...

Nimic de zis, îmi plac antichitățile, dar nu să le port în picioare.

Stoenescu O., Loco

URZICUȚO,

Cine nu-l știe pe David Petru din Timișoara în vîrstă de 24 de ani, junele cuceritor, poate face acum cunoștință cu el. Ocupația lui de bază nu figurează în nici un nomenclator, ea fiind ceva cu totul aparte. Practic, indeletnicirea lui consta în a acosta, cu discreție și cu o delicatețe deosebită, diverse tinere, în unele zile chiar cîte două sau trei, în funcție de starea sa sufletească, și, după ce se împrietenea cu ele și le asigura de dragostea lui și de viitorul minunat pe care împreună îl vor făuri, își prezenta iubitele — pe rînd fiecare, ca să nu se producă vreo încurcătură — unei anumite «clientele» amatoare de asemenea aventuri. Ultima știre privind-l pe David Petru este aceea că, avîndu-se în vedere eforturile depuse de el pe tărîm sentimental, tribunalul i-a acordat un «premiu»



special în valoare de 7 ani! Acum are timp să-și scrie memoriile și în duble exemplare, numai dacă, bineînțeles, îi mai arde să-și amintească de ele... Deși, în eventualitatea că

le-ar uita, te pomenești că face... recurs!

M. Ștefan, Timișoara

URZICO DRAGĂ,

La fabrica de mobile aparținînd de CEIL din Focșani, una dintre



salariate, Șerbănoiu Florica, deținea funcția de calculatoare. Profitînd de neatenția celor din colectivul ei de muncă și avînd, ce-i drept, și o mare atracție pentru valori monetare, a măsluit în asemenea măsură cîteva liste de plăți încît, în cele din urmă, a reușit să-și «apropie» în totalitate suma de 22 000 lei! Un lucru este în prezent cert: calculul calculatoarei n-a fost bun! A pus ea mina pe 22 000 de lei, dar s-a fript rău. Iar acum degeaba suflă și-n iaurt!...

Zamfir Dumitru, Focșani

URZICO,

La Grupul școlar de chimie din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej sînt pregătiți tinerii care urmează să activeze în acest domeniu. Iată însă că așa, netam-nesam, unii elevi se «plictisesc» de cursuri și părăsesc școala plecînd care încotro... Mă rog, nimeni nu-i obligat să devină un specialist dacă nu vrea, dar nici



școala nu e obligată să facă investiții nerecuperabile cu niște oameni care se satură de învățatură după numai cîteva pași. În acest mod, Grupul școlar respectiv a ajuns să fie în pagubă cu 80 000 lei, sumă reprezentînd cheltuielile de școlarizare nerecuperate de la acei elevi care au dat bir cu fugiții. Direcțiunea școlii ar fi putut să ia banii înapoi pînă acum, folosînd calea legală stabilită pentru asemenea împrejurări, dar nu se știe de ce nu a întreprins nimic, dînd uitării întregul «stoc» de mii și mii de lei. Pe de altă parte, mai e păcat că nu a existat o preocupare în ceea ce privește stabilitatea cursanților, astfel încît toți acei care s-au înscris la această școală s-o și absolve...

În sfîrșit, asta e, o defecțiune nu vine niciodată singură!...

*Georgescu Ilie,
Orașul Gh. Gheorghiu-Dej*

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

«ILUSTRATE DIN CONCEDIU»

CITITORII NOȘTRI, CARE ȘI PETREC CONCEDIUL ÎN STAȚIUNILE DE ODIHNĂ ÎN PERIOADA 30 Iunie—30 SEPTEMBRIE, SÎNT INVITAȚI SĂ PARTICIPE LA CONCURSUL NOSTRU, TRIMIȚÎNDU-NE DIN STAȚIUNEA ÎN CARE SE AFLĂ ILUSTRATE CU SALUTĂRI PE VERSO. CELE MAI SPIRITUALE SALUTĂRI VOR FI PREMIATE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

PREMIUL I 300 LEI

II 200 "

III 100 "

(TREBUIE SĂ RECUNOASTEȚI CĂ E O ILUSTRATĂ DESTUL DE BINE PLĂTITĂ).

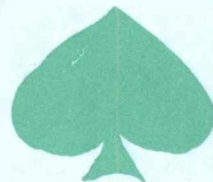
FIECARE ILUSTRATĂ TREBUIE SĂ FIE ÎNSOTITĂ DE BONUL DE PARTICIPARE ALĂTURAT, PE CARE ÎL VEȚI DECUPA.

ATRAGEM ATENȚIA CĂ ACELAȘI CONCURRENT POATE PARTICIPA CU MAI MULTE ILUSTRATE DE-A LUNGUL ÎNTREGII PERIOADE, CU CONDIȚIA CA FIECARE DIN ELE SĂ FIE ÎNSOTITĂ DE BONUL DE PARTICIPARE.

REZULTATUL CONCURSULUI ÎL VOM PUBLICA ÎN NUMĂRUL NOSTRU DIN 15 NOIEMBRIE A.C., ȚINÎND SEAMA CĂ SE ÎNCHEIE PE DATA DE 15 OCTOMBRIE 1970.

BON DE PARTICIPARE LA CONCURSUL
«ILUSTRATE DIN CONCEDIU».

VERIGHETELE



Prietenul meu I. Romeo urmează să se însoare. Felicitările mele! Dar pentru ca să te căsătorești, în afară de noroc și nevastă, mai e nevoie și de verighete. Una fără alta nu merge. Așa că, și contemporanul nostru Romeo, din București, nu din Verona, a predat cooperativei «Artă și precizie», unitatea nr. 3, aproximativ 15 grame de aur pentru confecționarea a două verighete. Deși conform tarifului în vigoare confecționatul celor două verighete, model simplu, trebuia să coste 119 lei și 50 bani, șeful unității i-a făcut, chiar de la început, proaspătului mire, greutăți în munca sa de viitor soț. În ce sens? În sensul că i-a aplicat un tarif de 362 lei, prevăzut pentru verighetele cu model.

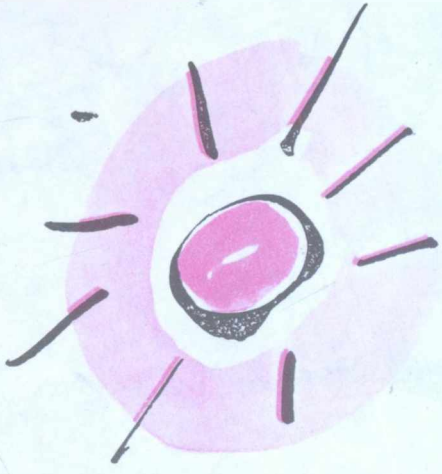
Sesizată, conducerea cooperativei a dispus rectificarea, oferînd astfel tinerilor căsătoriți un cadou de nuntă în valoare de 242 lei și 50 bani. Mireasa însă habar n-avea că cei 242 lei reprezintă diferența restituită și aparțin tot mirelui și, emoționată, i-a mulțumit responsabilului, pentru atenție.

Așadar, a'entție!...

„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15.
Tiparul executat la Combinatul
Poligrafic „Casa Scintei“ 44.601

ivatty



— Degeaba vă uitați!!! Dacă nu vine și un camion din față nu e rost de nici un banc!



YHDS